

Jävla Stockholm

Freja Svens
Grundskolan Norsen

Gräset kittlade mig obehagligt i nacken när jag låg där på kullen. Jag hade kommit ut för att drunkna i självömkan, men det var svårt när en myrkoloni höll på att flytta in på insidan av min skjorta. Frustrerat satte jag mig upp och gnuggade ryggen häftigt för att döda alla de småkryp som möjligtvis myllrade där. Sommaren var alltid lika irriterande. Alla verkade se fram emot den varje år, men för mig betydde den bara äckliga insekter, att spela fotboll ensam (eller egentligen bara att hämta bollen som man själv just hade sparkat), och två och en halv månad av bedrövlighet ensamhet.

Jag hatade sommar och sommarlov. Det syntes inte en enda själ så långt ögat kunde nå, för alla de lyckligt lottade reste till sina sommarstugor eller till Sverige till sina kusiner. Jag förstår, för vem skulle vara så ihålig i skallen att man frivilligt skulle stanna i den här trista, finlandssvenska landsortshålan? Inte jag i alla fall, om jag hade möjligheten att slippa härifrån. Men det gjorde jag inte, så det så.

Förra sommaren var faktiskt det enda undantaget, för då hade jag haft en kompis. Jag hade haft någon att dela mitt lidande med, och vi kunde tillsammans klättra i träd medan vi klagade över hur sommarlovet var det värsta. Då kunde jag i hemlighet undra varför jag egentligen ens hade hatat det här så mycket. Men i slutet av sommaren kom jag ihåg varför. Jag fick veta att hon inte alls tänkte stanna eftersom hon inte bodde här. Hon bodde i Stockholm. Jävla Stockholm. Alltid där och stjäla mina kompisar från mig.

Och nu var det sommar igen. Tankspritt började jag plocka upp gräs och kasta det omkring mig. Jag tog ett längre grässtrå och lade det mellan tummarna för att prova vissla som jag sett farfar göra. Men bara för att prova om det fungerade, inte på allvar. Resultatet lät snarare som en ballong som höll på att tömmas än en vissling. Jag försökte igen med ett annat grässtrå, men ljudet var precis lika hopplöst, om inte ännu sämre. Jag var tvungen att erkänna att problemet inte låg i gräset, utan i mig.

"Du gör det fel."

Jag hoppade till när jag hörde en röst bakom mig. Jag svängde mig om för att se främlingen. På kullen några meter ifrån mig stod en pojke, ungefär i min ålder. Han var klädd i märkligt snygga kläder och såg ut som om han hade passat in perfekt i en skärgårdsreklam med sina ljusa lockar och solbrända kinder. Pojken tog några försiktiga steg närmare mig och satte sig sedan ner i gräset, förmodligen bara för att jag hade stirrat på honom för intensivt.

"Nå, visa hur det ska göras då", sade jag trotsigt efter en obekvämt lång tystnad. Men han var inte irriterad, utan satte grässtrået till sina läppar som om han gjort det tusen gånger förut. Ljudet lät inte alls lika som det jag fick till stånd. Visslingen var vass och högljudd, såpass att det gjorde lite ont i öronen.

"Wow, du är då verkligen skicklig", viskade jag beundrande innan jag hann tänka på något fiffigare att säga. Jag förstod efter en stund att han förväntade sig att jag skulle försöka igen nu när han hade visat hur man skulle göra, och plockade snabbt upp ett grässtrå. Jag hade ingen aning om vad jag gjorde fel med tekniken, men bestämde mig för att göra om det, fast jag var säker på att det inte skulle lyckas. Och det gjorde jag inte heller.

"Det gick redan bättre!"

Men jag visste att det inte alls gjorde det.

Vi satt där en stund i tystnad, och bara tittade på utsikten över det eviga gräset. Jag skulle ha velat fråga tusen frågor av honom, men den enda frågan som just nu hade någon betydelse var den som lämnade mina läppar:

"Förresten, var bor du nånstans? Jag tror inte jag sett dig här förut."

Snälla, säg inte Stockholm.

"Bara där ner för vägen. Vi flyttade hit från Stockholm för några dagar sedan."

Jag kunde inte hindra leendet från att spridas över mina läppar. Jävla Stockholm.

Juryns motivering:

Första pris till en text som tar tag i och leker med temat Svenskfinland och utnyttjar formatet väl. Ett levande och trovärdigt porträtt av en huvudperson som tillåts vara både självömkande och självsäker i sin längtan bort. Novellen bjuder både på igenkänning, distans och stilsäkerhet.